

Quan el dret a l'habitatge queda en paper mullat...

Flora Ridaura Isern

Programa Habitatge de Càritas Diocesana de Girona

Quan l'home de l'Assa la va deixar, va deixar també de pagar el lloguer i els subministres del pis on vivien, de manera que l'Assa es va trobar al carrer, amb una nena de mesos. Ens explicava: *Fa dies que recorro els parcs infantils. Quan veig alguna dona africana li pregunto: "puc venir a dormir a casa teva?" Ella em diu que és difícil, però em deixa quedar-m'hi un o dos dies... L'endemà continuo preguntant, i anant de casa en casa... Ho tinc tot escampat per aquí i per allà... És una situació insostenible...*

Quan vam conèixer la Fàtima i la seva filla el seu estat era crític, i això es reflectia en el seu cos i el seu rostre. Mare i filla havien estat en una casa per a dones víctimes de violència de gènere, on s'havien pogut refer d'una situació dura, però les dificultats econòmiques no els permetien remuntar del tot. Van entrar al Projecte PATI (*Pisos d'Acolliment Temporal per a la Inclusió*) i després de dos anys es van poder aconseguir dos grans objectius: els famosos "papers" i trobar una feina estable. Arribà, doncs, el moment de deixar el PATI i encetar una nova etapa, de més autonomia. Però aleshores va aparèixer un nou problema: la Fàtima no trobava cap pis de lloguer a l'abast de les seves possibilitats...

En Raül i la Patrícia treballaven en una empresa com a repartidors. Tot anava bé, guanyaven un bon sou. Van decidir comprar un pis per a ells i la seva filla acabada de néixer. Era el 2007, i el pis, un de protecció oficial dels anys seixanta, en un barri perifèric de Girona, pel qual van haver de fer una hipoteca de 212.000 euros (!!??). Però el 2010 tots dos es van quedar a l'atur. Primer van seguir pagant la hipoteca, amb els diners del subsidi, venent mobles i d'altres béns... Fins que ja no van poder més i va arribar l'ordre de

desnonament... Havent pagat una hipoteca durant anys, havent fet reformes al pis, el qual va quedar molt revaloritzat, es trobaven que devien gairebé el mateix import inicial, i que com a molt l'entitat financera els acceptava la dació en pagament però no que s'hi quedessin a viure pagant un lloguer social. La parella, amb una nena de 7 anys, es veia al carrer i sense alternativa assequible a la seva realitat...

Aquestes històries no són úniques. El Servei d'Acollida de Càritas atén sovint casos semblants. La Memòria 2014 reflecteix que el 77% de les persones ateses tenen dificultats per a afrontar el pagament del lloguer o la hipoteca del pis, que el 16% viuen en habitatges o habitacions compartides (i no només persones soles sinó moltes famílies amb fills a càrrec), i que el 3% viuen en garatges, barraques o cases que no presenten les mínimes condicions.

El problema de l'habitatge és cada vegada més estès. No només entre les persones que no tenen ingressos sinó també per a aquelles que tenen documentació i feina fixa, perquè ni les hipoteques ni els lloguers no s'han adequat a la realitat de crisi econòmica que vivim i que cada dia afecta més famílies, fins ara del tot normalitzades.

L'habitatge és un dret. Ho diuen la Declaració dels DDHH, la Carta Social Europea, la Constitució, l'Estatut d'Autonomia. Però a la pràctica aquest dret queda en paper mullat per a moltes famílies, la majoria d'elles amb infants, els quals, aquests mateixos marcs normatius, diuen que cal protegir prioritàriament.

I la paradoxa és ja completa quan sabem que avui dia a Catalunya hi ha el doble de pisos buits que els que es necessitarien per a allotjar totes les famílies que no en tenen. Tenim un greu problema de distribució dels béns, acumulats en mans d'uns quants. Tenim un greu problema jurídic, quan la legalitat no és sinònim de justícia, i quan les lleis no es concreten i no s'apliquen a favor dels més febles. Tenim un greu problema ètic, quan es prefereix tenir pisos buits abans que posar-los a l'abast de famílies amb pocs recursos, o quan es prefereix vendre'ls per 20.000 euros a fons voltors abans que oferir-los per aquest preu a les famílies que van ser-ne desnonades...

Quan es coneixen persones amb rostres, noms i cognoms, com els de l'inici d'aquest article, i es veu clar que se'ls estan vulnerant drets fonamentals, cal buscar respostes més agosarades, però cal també denunciar i reclamar a l'administració que faci el paper que li pertoca com a garant dels drets de la ciutadania.

Per això, en el tema habitatge, Càritas Diocesana de Girona ha fet recollida de signatures de les ILP promogudes per la PAH i que s'expliquen en un altre article d'aquesta agenda, participa en Taules d'Habitatge a diferents municipis, a la Xarxa pels Drets Socials, etc., sumant esforços per aconseguir fer realitat el dret a l'habitatge que té tota persona, i intentant sensibilitzar i conscienciar la societat per a provocar canvis individuals i col·lectius que resolguin el que ara mateix és una situació del tot injusta i sense sentit.